

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Co/303/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213514
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Drahomíra Dibdiaková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912213514.3

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073 na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 16C/210/2012-50 zo dňa 11. novembra 2014 v senáte jednohlasne takto

rozhodol:

Rozhodnutie Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 16C/210/2012-50 zo dňa 11. novembra 2014 p
o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

Napadnutým rozhodnutím zamietol okresný súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania a na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o jeho ústavnej sťažnosti, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Navrhovateľ uviedol, že zásadne nesúhlasí s uznesením krajského súdu o tom, že sudcovia okresného súdu nie sú z pojednávania veci vylúčení, pretože sú objektívne dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov konajúceho súdu. Rozhodnutie krajského súdu vyhodnotil preto ako nesprávne, zakladajúce zásah do jeho základných práv.

Okresný súd odôvodnil rozhodnutie tým, že o námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý zákonného sudcu v pojednávanej veci z konania nevylúčil. Samotná skutočnosť, že navrhovateľ nie je s týmto rozhodnutím spokojný, v dôsledku čoho podal sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, nie je dôvodom na prerušenie konania. Okresný súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Nc 14/2010 zo dňa 31.05.2010, na ktorý nadväzuje názor dovolacieho súdu uvedený v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo/102/2013 z 11.03.2013, podľa ktorého nie je bez ďalšieho dôvodom na vylúčenie sudcu ani to, že sudca vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z.. Okresný súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. c) O. s. p. nie je dôvodný. Subjektívny pocit navrhovateľa, ani podanie sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky nie je dôvodom na prerušenie konania, najmä keď o namietanej zaujatosti zákonného sudcu už bolo právoplatne rozhodnuté krajským súdom.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. V odvolaní namietol, že súd v napadnutom rozhodnutí nekonkretizuje, prečo sa v čase rozhodovania

domnieval, že neboli splnené podmienky pre prerušenie konania, preto rozhodnutie nie je preskúmateľné a musí byť zrušené. Zo zásady spravodlivého súdneho konania vyplýva potreba, aby odôvodnenie výroku súdneho rozhodnutia o návrhu na prerušenie súdneho konania zodpovedalo požiadavke preukázania skutočností vypovedajúcich o možnosti pokračovať v konaní. Nesúhlasil s odôvodnením súdu, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami. Návrh na zrušenie pojednávania podal spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou, s ktorou súd v čase podania návrhu na prerušenie konania disponoval, preto mal poznať jej obsah a dôvody.

V odvolaní ďalej uviedol, že v texte žaloby upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa, a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Odkázal pritom na právny názor vyslovený v rozhodnutiach Krajského súdu v Trnave, Prešove a Nitre.

Navrhovateľ s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti nie je možné pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu akceptovať, podal sťažnosť na nestranný súd, výsledkom ktorej bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Okresný súd nemal vôbec vo veci konať a nie je ani prípustné, aby konanie pokračovalo a aby sa naďalej vykonávali úkony a vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Konanie malo byť prerušené až do rozhodnutia Ústavného súdu SR tak, ako to žiadal navrhovateľ. Navrhol preto, aby odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pričom dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že návrhom vo veci samej sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Škoda mala navrhovateľovi vzniknúť nesprávnym úradným postupom okresného súdu, keďže tento nerozhodol v exekučnom konaní v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov.

V návrhu na začatie konania navrhovateľ označil skutočnosti, pre ktoré má byť vylúčený sudca poverený prejednaním a rozhodnutím veci. Nadriadený Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol o námietke zaujatosti tak, že sudcov okresného súdu okrem toho sudcu, ktorý konal v navrhovateľom uvedenej exekučnej veci z prejednávania a rozhodovania tejto veci nevyvylúčil.

Navrhovateľ doručil okresnému súdu návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. S rozhodnutím krajského súdu o námietke zaujatosti vyjadril nesúhlas a tvrdil, že sú objektívne dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu. Navrhol, aby až do konečného, ústavne konformného rozhodnutia o postupe zákonného sudcu súd v konaní nepokračoval a urobil len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. K návrhu na prerušenie konania priložil sťažnosť na porušovanie základného práva, zaručeného mu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1, veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces, zaručeného mu čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (osobitne práva na nestranný súd zriadený zákonom).

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) prvá veta zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Prerušenie konania je inštitútom procesného práva ktorý je možné využiť, ak nastane prekážka postupu konania, ktorá však nie je nezvratná a je odstrániteľná procesným postupom súdu. Občiansky súdny poriadok rozlišuje situácie, kedy je prerušenie konania obligatórnou povinnosťou súdu (§ 109 ods. 1 O. s. p.) a situácie, kedy je rozhodnutie o prerušení konania ponechané na úvahe konajúceho súdu (§ 109 ods. 2 O. s. p.).

Navrhovateľ navrhol okresnému súdu prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p., v zmysle ktorého súd obligatórne preruší konanie, pokiaľ rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Vo svojich písomných podaniach opakovane argumentuje nesprávnym procesným postupom súdu, keď z rozhodovania vo veci nevylúčil zákonného sudcu. V rozpore s právoplatným rozhodnutím nadriadeného súdu, ktorý zákonného sudcu z prejednávania veci nevylúčil vyjadril názor, že sú dané objektívne dôvody na vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu. Rozhodnutie o vylúčení sudcu v danej veci však nie je otázkou, ktorú súd nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Okresný súd po vznesení námietky zaujatosti zákonného sudcu vec správne predložil na rozhodnutie nadriadenému súdu, ktorý právoplatne rozhodol o tom, že zákonný sudca nie je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený. O nezaujatosti zákonného sudcu už právoplatne rozhodol nadriadený súd, právnym názorom ktorého je okresný súd viazaný, preto len z dôvodu navrhovateľom pôvodne vznesenej námietky zaujatosti sudcov nie sú splnené podmienky na obligatórne prerušenie konania.

Navrhovateľ zároveň navrhol prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Prerušenie konania podľa tohto ustanovenia je fakultatívnym prerušením konania, preto súdu nevzniká povinnosť konanie prerušiť, pokiaľ sa mu na základe skutočností vyplývajúcich zo spisu prerušenie konania nejaví ako nevyhnutné. Vo svojom dôsledku každé prerušenie konania narušuje právo účastníkov na rýchle a hospodárne prejednanie sporu, preto konajúci súd musí pri takomto rozhodnutí posúdiť, či dôvody deklarované účastníkom, ktorý navrhuje prerušenie konania sú natoľko závažné, aby odôvodnili odloženie rozhodnutia vo veci samej.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. je súd oprávnený konanie prerušiť v prípade, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak dal súd na takéto konanie podnet. Navrhovateľ prílohou k návrhu na prerušenie konania preukázal, že Ústavnému súdu SR doručil sťažnosť na porušovanie jeho základného práva na súdnu ochranu, osobitne práva na zákonného sudcu, ako aj práva na nestranný súd zriadený zákonom. Konanie na ústavnom súde by mohlo byť považované za dôvod na prerušenie konania, pokiaľ by jeho výsledok mal význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Ako však vyplýva z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v skutkovo a právne totožnej veci (Uznesenie I. ÚS 89/2013 zo dňa 06.02.2013, dostupné na www.concourt.sk <<http://www.concourt.sk>>), obsahovo zhodná sťažnosť navrhovateľa bola ústavným súdom odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie. Ústavný súd SR v cit. rozhodnutí uviedol, že k porušeniu práv navrhovateľa malo dôjsť v dôsledku toho, že napadnutými rozhodnutiami krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania predmetnej veci napriek tomu, že škoda, ktorú si uplatnil v podaných žalobách vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom toho istého okresného súdu. Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť nimi označených sudcov z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby a rozhodnúť o ňom. Pokiaľ podľa názoru navrhovateľa krajský súd na jeho námietky neprihliadol a napadnutými rozhodnutiami rozhodol zjavne neodôvodnene, potom mal právo podať proti nim mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie. V tomto prípade v predmetných konaniach existoval iný súd, a to Najvyšší súd SR ako súd dovolací, povolaný na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľa. Ústavný súd SR preto nemá dostatok právomoci na preskúmanie námietky nezákonného sudcu, ktorá smerovala voči napadnutým rozhodnutiam krajského súdu. Z citovaného rozhodnutia Ústavného súdu SR vyplýva, že sám vyslovil nedostatok svojej právomoci rozhodnúť o sťažnosti, pre ktorú navrhovateľ žiadal prerušiť konania, a preto jeho rozhodnutie o priloženej sťažnosti nemôže mať význam pre rozhodnutie vo veci samej a nie sú dané ani dôvody na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietol, že v napadnutom rozhodnutí okresný súd neodôvodnil, prečo sa v čase rozhodovania domnieval, že neboli splnené podmienky pre prerušenie konania, a preto je nepreskúmateľné, odvolací súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Okresný súd odôvodnil napadnuté rozhodnutie v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. keď uviedol, z akých skutočností pri rozhodovaní vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. V zmysle návrhu na prerušenie konania skúmal, či podanie sťažnosti na Ústavný súd SR je konaním v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci. Dôvody svojho rozhodnutia v odôvodnení riadne uviedol, pričom poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR a dospel k správneému záveru, že otázka namietanej zaujatosti sudcu už bola právoplatne rozhodnutá nadriadeným súdom, preto nie je daný dôvod na prerušenie konania.

Rovnako nie je dôvodná ani námietka navrhovateľa o tom, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že nepodporil návrh na prerušenie konania žiadnymi listinami, pretože takéto tvrdenie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nenachádza.

Vzhľadom na vyššie uvedené nie sú v prejednávanej veci splnené podmienky na prerušenie konania, preto odvolací súd rozhodnutie okresného súdu, ktoré je vo výroku vecne správne, podľa § 209 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.